

DIVADLO PETRA BEZRUČE

OSTRAVA
PREMIÉRA
10. V. 1962

VE SPOLUPRÁCI SE SOUDRUHEM V. MAJAKOVSKÝM

PLNÝM HLASEM

Velevázení

soudruzi potomci!

Až jednou

zkamenělinu

dneška rozkopáte

i do našich dnů se

vhroužíte jak do noci –

i na mne

snad se

přítom pozeptáte.

Snad užence váš

odpověď vám hodí,

s erudiicí luště

problémy časové,

že žil jakýsi opěvateľ

převařené vody

a lýtý odpůrce vody syrové.

Odložte, profesore,

bicykl brýlí!

Sám povím vám

o sobě

ŽIVOTOPIS

Majakovskij zasedl příliš mnoho místa, což se zdá menším duchům neslušné.

NEZVAL

- 1893 Narodil se 19. července ve vsi Bagdady (Gruzie)
- 1913 Já! – první sbírka básní
- 1914 Vladimir Majakovskij – tragédie o dvou jednáních s prologem a epilogem
- 1915 Oblak v kalhotách – tetraptych
- 1916 Flétna a páteř – básně ● Prostě jako bučení – sbírka básní
- 1917 Vojna a svět – básně
- 1918 Hrdinové a oběti revoluce – album kreseb s veršovanými texty Vladimíra Majakovského
Mysterie-buffa – heroické, epické a satirické zobrazení naší epochy ve třech jednáních a pěti obrazech ● Člověk – věc
- 1919 Vše, co napsal Vladimir Majakovskij – soubor básní 1912–1919
- 1921 Sovětská azbuka – satirické verše ● Bajka o dezertérovi ● 150.000.000
- 1922 Miluji-básně ● Majakovskij se posmívá – první knížka satiry ● 13 let práce
- 1923 Ven se samohonkou! – protialkoholní agitka ● Majakovskij se usmívá, Majakovskij se směje, Majakovskij se posmívá ● Majakovská galerie – veršované pamlety ● Ani zařikovačka, ani háh, ani boží sluha nejsou pro nás vzpruha – protináboženská agitka ● Obřady – protináboženská satira ● O tom – básně ● Slunce – tj. básně „Neobyčejně dobrodružství“ ● Verše na patriarchu, tj. na Tichona. Proč se soud nad jeho svátostí koná – protináboženská agitka
- 1924 Věci tohoto roku – sbírka veršů ● O Kursku, o Komsomolu, o máji, o vzduchoplavbě, o Chaplinovi, o Německu, o naftě, o V. internacionále apod. – sbírka veršů ● Jedna hlava je vždycky bledná a je proto bledná, že je jedna – agitka ● Příběh o Klimovi, který koupil obligace půjčky rolnické, a o Provovi, který zmařil štěstí své – agitka ● Příběh o uznání Falděje, že zákon o ochraně práce je – agitka ●

Velevážení

soudruzi potomci!

Až jednou

zkamenělinu

dneška rozkopáte

i do našich dnů se

vhroužíte jak do noci –

i na mne

snad se

přítom pozeptáte.

Snad něčeho vás

odpověď vám hodí,

s erudičí luště

problémy časové,

že žil jakýsi opěvateľ

převařené vody

a lýtý odpůrce vody syrové.

Odložte, profesore,

bicykl brýlí!

Sám povím vám

o sobě

z časů, jež byly!

Já – čistíč stok

a poetických řek,

revoluci

mobilizovaný a odvedený,

na frontu šel jsem

z panských zahrádek

poezie –

(úryvek)

ŽIVOTOPÍ

Majakovskij zasedl příliš mnoho místa, což se menším duchům nesluší.

NEZ

- 1893 Narodil se 19. července ve vsi Bagdady (Gruzie)
- 1913 Já! – první sbírka básní
- 1914 Vladimír Majakovskij – tragédie o dvou jednáních s prologem a epilogem
- 1915 Oblak v kalhotách – tetraptych
- 1916 Flétna a páteř – básně ● Prostě jako bučení – sbírka básní
- 1917 Vojna a svět – básně
- 1918 Hrdinové a oběti revoluce – album kreseb s veršovanými texty Vladimíra Majakovského
- Mysterie-buffa – heroické, epické a satirické zobrazení naší epochy ve třech jednáních a pěti obrazech ● Člověk – věc
- 1919 Vše, co napsal Vladimír Majakovskij – soubor básní 1912–1919
- 1921 Sovětská azbuka – satirické verše ● Bajka o dezertérovi ● 150.000.000
- 1922 Miluji-báseň ● Majakovskij se posmívá – první knížka satiry ● 13 let práce
- 1923 Ven se samohankou! – protialkoholní agitka ● Majakovskij se usmívá, Majakovskij se směje, Majakovskij se posmívá ● Majakovská galerie – veršované pamflety ● Ani zaříkávátka, ani bůh, ani boží sluha nejsou pro nás vzpruha – protináboženská agitka ● Obrady – protináboženská satira ● O tom – básně ● Slunce – tj. básně „Neobyčejné dobrodružství“ ● Verše na patriarchu, tj. na Tichona. Proč se soud nad jeho svátostí koná – protináboženská agitka
- 1924 Věci tohoto roku – sbírka veršů ● O Kursku, o Komsomolu, o máji, o vzduchoplavbě, o Chaplinovi, o Německu, o naftě, o V. Internacionále apod. – sbírka veršů ● Jedna hlava je vždycky bédná a je proto bédná, že je jedna – agitka ● Příběh o Klimovi, který koupil obligace půjčky rolnické, a o Provovi, který zmařil štěstí své – agitka ● Příběh o poznání Faděje, že zákon o ochraně práce je – agitka ● Tkalcí a tkadleny, nevěřte tomu, co křičí všelijací berani v zahraničí ● Budoucí válka – scénická úprava básně: „Proletáři, válka v zárodku znič!“
- 1925 Američanům na pomůcku – pět básní ● Létající proletář – básně ● Objevení Ameriky ● Vladimír Iljič Lenin – básně ● Paříž – sedm básní ● Písňe rolníkům – výbor veršů ● Příběh o tom, jak a čím se Akim vypořádal s neštěstím – agitka ● Příběh Péti, chlapce bumbříčka, a Simy, hubeného jako tyčka – verše pro děti ● Báčhorka o kupcově lidství a o mužikovi a družstevnictví – agitka ● Slunce na návštěvě u Majakovského ● Pouze nové – sbírka veršů ● Co je to dobře a co je to zle? – verše pro děti
- 1926 Španělsko, Oceán, Havana, Mexiko, Amerika – knížka veršů ● Moje objevení Ameriky – cestovní reportáže ● První 1. máj – básně ● Rozhovor s berním inspektorem o poezii – básně ● Sergeji Jeseninovi – básně ● Syfilis – básně
- 1927 Cestujeme – verše pro děti ● Historie o Vitovi, lajďáku a fůlpasovi – verše pro děti ● Jak dělat verše? – studie ● My i pradědové – sbírka veršů ● Rádio-Ríjen – scénická groteska ● Správná věc! – básně ● To je knížka veršů mých o mořích a majácích – verše pro děti
- 1928 Koník-ohník – verše pro děti ● Na každé stránce v knížce té se o lvech a zvěřích dočtete – verše pro děti
- 1929 Čím budu? – verše pro děti ● Štěnice – férická komedie ● Odcestuj s námi z otčiny do Paříže a do Číny – verše pro děti ● Sloni v Komsomolu – sbírka veršů ● Školní Majakovskij ● Tam a zpět – sbírka veršů
- 1930 Bez ohlášení nevstupovat – sbírka veršů ● Plným hlasem ● Horká lázeň – drama o 6 jednáních s cirkem a ohňostrojem ● MDM – básně ● Mezinárodnímu dni mládeže

MNĚ

podle hodnosti by
za života
patřil pomník také

DYNAMIT

položil bych pod něj,
prásk! — a vše!

NENÁVIDÍM

hřbitovní
pompy všelijaké!

ZBOŽŇUJÍ JÁ

život nade vše!

VELECTĚNÉ PANÍ A VELECTĚNÍ PÁNOVÉ

Jsem drzoun, jemuž působí nevýslovné potěšení, natáhne-li si žlutou blůzu a přihrne-li se do shromáždění lidí ušlechtilé chránících pod důstojnými svrchníky, fraky a saky skromnost a slušnost.

Jsem cynik, po jehož pouhém pohledu na oděvu prohlížených dlouho zůstanou masné skvrny velikosti asi dezertního talířku. Jsem drožkář, kterého stačí vpustit do přijímacího pokoje, aby vzduch jako těžké sekery profala slova té profese, tak málo přízpůsobené k salónní rozmluvě.

Jsem reklamista, denně horečně prohlízející všechny noviny v touze najít své jméno.

JSEM...

Nuže tedy, pánové, píšící a mluvící o mně, doufám, že po tomto doznání už nemusíte na veřejných diskusích ani v pronikavých statích vysoce vzdělané kritiky dokazovat, že jsem tak málo přitažlivý.

Nuže, takový je Majakovskij, mladý dvaadvacetiletý muž.

Ty, co si přeji ještě více upevnit jistotu o oprávněnosti mých slov, prosím, aby pozorně prostudovali fotografický snímek přiložený k tomuto článku: mikrocephala s nízkým a úzkým čelem slabě zdoří pár kalných, vybledlých očí.

K tomu vražednému závěru jsem vůbec nedospěl proto, abych zbavil čestného výdělků své bratry v péru, ale prostě proto, že tomu tak je.

Ale čert aby to vzal, co je vám do toho všeho?

Díváte-li se na duhu nebo na severní záři, také jim nadáváte? Nu, například za to, že duhou nelze nasekat maso na kotlety a že severní záři nijak nepřišijete své ženě na sukni? Nebo snad jim oběma zároveň spíláte za naprostou lhovost k postavení pracující třídy ve Švýcarsku?

Pokládáje vás všechny za velmi rozumné lidi, domnívám se, že byste to neměli dělat. Neděláte to proto, že duhy mají své určité zaměstnání, jež provádějí talentovaně a čestně.

Tak, prosím, když jste vynadali drzounu, cyniků a drožkáři, čítajícímu dvaadvacet let, přečtěte si naprosto ne-

Umři, můj verši,

umři jak voják řadový,
jak bezejmenní

při ztečích mřeli naši.

Já kašlu

na busty, na bronzu tuny,

já kašlu

na onen mramorový hnus.

Vždyť, mezi námi,

ať jiní se

v slávě sluní!

Nad námi všemi

kěž jak pomník duni

za bojů

zbudovaný

socialismus.

Mne

verše mé

ani penězi nezavalily,

já nevysloužil si nábytek

z mořeného dřeva.

Mně —

až na čistou vyžehlenou košili

upřímně řečeno,

nic víc není třeba.

Až vejdu

v CKK

světlejších let a dnů,

nad bandou

básnických rváčů

a lišek,

já jako bolševickou legitimac

pozvednu

všech sto svazků

svých

stranických knížek!

(Plným hlasem — úryvek)

Pravím

básníkům.

ZBOZNUJÍJA

život nade vše!

VELECTĚNÉ PANÍ A VELECTĚNÍ PÁNOVÉ

Jsem drzoun, jemuž působí nevýslovné potěšení, natáhne-li si žlutou blůzu a přihrne-li se do shromáždění lidí ušlechtilé chránících pod důstojnými svrchníky, fraky a saky skromnost a slušnost.

Jsem cynik, po jehož pouhém pohledu na oděvu prohlížených dlouho zůstanou mastné skvrny velikosti asi dezertního talířku. Jsem drožkář, kterého stačí vpustit do přijímacího pokoje, aby vzduch jako těžké sekery profala slova té profese, tak málo přízpůsobené k salónní rozmluvě.

Jsem reklamista, denně horečně prohlízející všechny noviny v touze najít své jméno.

JSEM...

Nuže tedy, pánové, pišící a mluvící o mně, doufám, že po tomto doznání už nemusíte na veřejných diskusích ani v pronikavých statích vysoce vzdělané kritiky dokazovat, že jsem tak málo přitažlivý.

Nuže, takový je Majakovskij, mladý dvaadvacetiletý muž.

Ty, co si přeji ještě více upevnit jistotu o oprávněnosti mých slov, prosím, aby pozorně prostudovali fotografický snímek přiložený k tomuto článku: mikrocephala s nízkým a úzkým čelem slabě zdobí pár kalných, vybledlých očí.

K tomu vražednému závěru jsem vůbec nedospěl proto, abych zbavil čestného výdělků své bratry v péru, ale prostě proto, že tomu tak je.

Ale čert aby to vzal, co je vám do toho všeho?

Díváte-li se na duhu nebo na severní záři, také jim nadáváte? Nu, například za to, že duhou nelze nasekat maso na kotlety a že severní záři nijak nepřišijete své ženě na sukni? Nebo snad jim oběma zároveň spíláte za naprostou lhostejnost k postavení pracující třídy ve Švýcarsku?

Pokládáje vás všechny za velmi rozumné lidi, domnívám se, že byste to neměli dělat. Neděláte to proto, že duhy mají své určité zaměstnání, jež provádějí talentovaně a čestně.

Tak, prosím, když jste vynadali drzounu, cyniků a drožkáři, čítajícím dvaadvacet let, **přečtěte si naprosto neznámého básníka V. Majakovského.**

(O různých Majakovských, 1915)

1928 O MASOVOSTI

Nyní poslední otázka, soudruzi, týkající se masovosti. Nevím, jak jiné, ale mně tato otázka užírá.

V zásadě jsem duší, tělem a mozkiem pro masovost. Jenomže já jsem se v žádné redakci nikdy nesetkal, ať už tam byla vyřčena sebeprotichůdnější stanoviska, aby mi spílali ze svého hlediska. Všichni chválí jménem masy a nadávají také jménem masy

A kterýkoli intrikánek vyřkne nade mnou soud jménem těžé masy. Z čeho nyní vycházíte, co má být uznáno za masové?... Stopadesátimiliónová masa nemá dostatečnou kulturní úroveň, tu je nutno stokrát předělávat, přeučovat, a řeči o mase, s níž

at jini se

v slávě sluní!

Nad námi všemi

kéž jak pomník duní

za bojů

zbudovaný

socialismus.

Mne

verše mé

ani penězi nezavalily,

já nevysloužil si nábytek

z mořeného dřeva.

Mně —

až na čistou vyžehlenou košili

upřímně řečeno,

nic víc není třeba.

Až vejdu

v CKK

světlejších let a dnů,

nad bandou

básnických rváčů

a lišek,

já jako bolševickou legitimac

pozvednu

všech sto svazků

svých

stranických knížek!

(Plným hlasem — úryvek)

Pravím

básníkům,

pocitujícím vinu

Přestane smolít

verše pro chudinu!

Vždyť vedoucí třída

pro velké umění

menší než vy

nema

porozumění.

Ať každý z vás

do mas

vzhůru závidá

kulturu

vysokou

náramně.

Je potřebná

a srozumitelná

každá kniha

se teprve po nich otáží.

Majakovskij má jiný osud.

Jeho biografie je historií nepřetržitých vášnivých bitev pro i proti. Jeho tvoření, ne nepodobné práci nějakého gigantického sochaře, je provázáno rachotivou ozvěnou.

DÝCHÁME

VERSE Z BÁSNE

Bývají umělci, o kterých platí výrok, že si „získali přízeň obecenstva“. O Majakovském to nelze říci. Majakovskij si s iniciátorskou bezohledností vynucoval pozornost, jež byla směsí prudkého odmítání, nadšení i prostého uchvácení, v němž místo horoucího pochopení byl často jen „interes“ o... atrakci. Příč... toho byl nejen sám čin tvůrčí, ale i drsné a dravé gesto „pohlavára řvouna“, za nímž — jak jen nemnozí to věděli! — překypovalo srdce člověka neobyčejně něžného a snadno zranitelného.

BOJUJEM

ROZHOVOR

Poezie Majakovského, toť prudce se řinoucí proud rozpoutaných živelů, jejichž dobovatelské „násilnictví“ snášeli zpočátku jen lidé příbuzné energie životní, lidé, kteří neměli v duši „jediný šedivý vlas“.

S Majakovským vstoupila zase do poezie i nenávisť, jejíž sociální hromadnost je tu prožita osobně jako vysoce kladný cit člověka nové epochy, jako protiváha slabošské neurčitosti, pasivity všeobjímající lyrčnosti a necitelnému subjektivismu.

Poezie Majakovského dává i odpověď na otázku, v čem je tajemství trvalosti uměleckého díla: že je v pravdivosti, jež není jen pravdivostí objektivního světa v něm zachyceného, ale i pravdivostí tvůrce vztahu k němu.

A ŽIJEM

SE SODRUHEM LENINEM

J I R Í T

ALE ZA NĚJAKÝ ČAS
SE V UTOPII
UTOPILI.

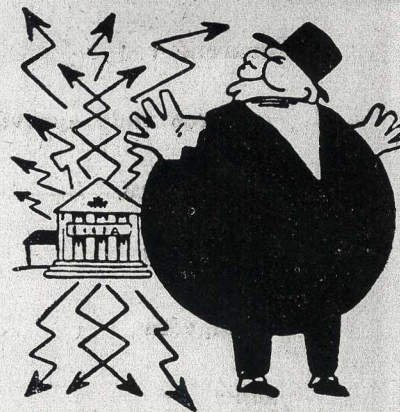

J I R Í T A U F E R

KDYSI A NYNÍ

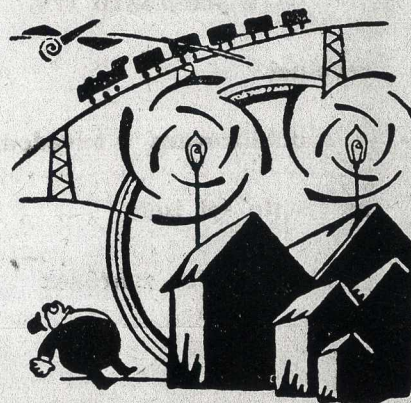
NA ELEKTRIFIKACI
OČKA POULÍ Z TVARÍ.
— UTOPIE! —

POVÍDAJÍ.
— TO SE NEPODARÍ! —

JEN AŽ SE
BURŽUJI
TAKHLE UTĚSUJÍ!
BUDE JAK V NEW YORKU
V TĚTUŠÍCH I V SUJI.

J I R Í T A U F E R

MYSLÍME

VLADIMÍR MAJAKOVSKIJ

Velké zjevy v umění vyvolávají vždy velké reakce. Byly takové, které doba odreagovala nadšením, po kterém na-
dešlo zdánlivé zapomnění, aby po jakémsi zúročení jejich činu
znovu zazářily jako majáky.

Byly i jiné, na které doba odpověděla zarputilým mlčením,
jako by chtěla uchovat plnou energii jejich díla dobám, které
se teprve po nich otáží.

Majakovskij má jiný osud.

Jeho biografie je historií nepřetržitých vášnivých bitev pro
i proti. Jeho tvoření, ne nepodobné práci nějakého gigantické-
ho sochaře, je provázáno rachotivou ozvěnou.

KDYSI

ŘÍKALI JSME:
— MY ZVÍTĚZÍME! —
— UTOPIE! —
ŘÍKALI MĚŠTÁCI. —
UVIDÍME!
NADĚLÁME Z VÁS PILIN,
JEN SE OPOVAŽTE
USTAT V PÍLI!

JIRÍ TAUFER

DÝCHÁME

VERŠ Z BÁSNE

Bývají umělci, o kterých platí výrok, že si „získali
přízeň obecenstva“. O Majakovském to nelze říci. Majakovskij
si s iniciátorskou bezohledností vynucoval pozornost, jež byla
směsí prudkého odmítání, nadšení i prostého uchvácení, v němž
místo horoucího pochopení byl často jen „interes“ o... atrakci.
Příč... toho byl nejen sám čin tvůrčí, ale i drsné a dravé
gesto „pohlavára řvouna“, za nímž — jak jen nemnozí to vě-
děli! — překypovalo srdce člověka neobyčejně něžného a snad-
no zranitelného.

ALE ZA NĚJAKÝ ČAS
SE V UTOPII
UTOPILI.

JIRÍ TAUFER

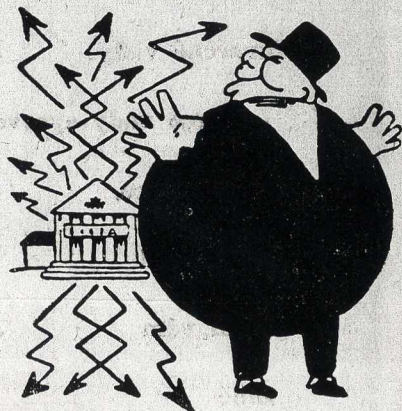
BOJUJEM

ROZHOVOR

Poezie Majakovského, toť prudce se řinoucí proud
rozpoutaných žvlů, jejichž dobytelské „násilnictví“ snášeli
zpočátku ien lidé příbuzné energie životní, lidé, kteří neměli

KDYSI A NYNÍ

NA ELEKTRIFIKACI
OČKA POULÍ Z TVÁŘÍ.
— UTOPIE! —
POVÍDAJÍ.
— TO SE NEPODARÍ! —

ER

Ize jej vyzpívat.

Tato doba

nesnadná je pro péra.

Rekněte však

všichni,

kulhavci vy zdejší,

kde,

kdy,

který velikán si vybíral

cestu

snazší

a prošlapanější?

Slovo —

toť vojevůdce

člověkovy síly.

Vpřed!

aby jak bomby

se vzadu trhal čas.

Aby v běhu

poryvy větru

rozvichřily

a zpět rvaly

jenom

rozcuchaný vlas.

Dny planety naší

jsou veselím

málo vybaveny.

Je třeba však radost

vyrvat

z rukou příštích let.

V životě tomto

umřít

těžké není.

Je mnohem těžší

život vytvářet.

(úryvek)

SERGEJI JESENINOVÍ

PŘEKLAD: LUBOŠ A FRIDA PISTORIOVI

ÚPRAVA TEXTU: ROSTISLAV VOLF

TEXTY PÍSNÍ: FRANTIŠEK HUSÁK A ROSTISLAV VOLF

HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE: JAN TOMŠÍČEK, EDUARD JAKUBCZYK

H R A J Í :

Soudruh Pobědonosikov — předseda
Nejvyššího úřadu pro udělování povolení Jiří Čeporan
Polja — jeho žena Milada Albínová
Soudruh Optimistěnko — jeho sekretář Jeroným Horák
Izák Belvedonskij — portretista, malíř
historických obrazů, naturalista . . . Jaroslav Fukala
Soudruh Momentálnikov — reportér . . . Milan Koutný
Mister Pont Kič — cizinec Bohuš Václav
Soudružka Undertonová — písáčka
na stroji Ludmila Bednářová
Defraudant Nočkin Arnošt Borovec
Soudruh Velosipedkin —
lehký kavalerista František Husák
Soudruh Čudakov — vynálezce . . . Rostislav Volf
Madame Mesaliancová — spolupracov-
nice Všesvazové společnosti pro kul-
turní styky s cizinou. Alena Tománková
Soudruh Foskin }
Soudruh Dvojkin } dělníci Václav Martinec
Soudruh Trojkin } Václav Roštlapil
Ivan Ivanovič Jiří Hasil
Ivan Ivanovič Otakar Janda
Biletář Adolf Minský
Fosforeskující žena Blanka Meierová
Žadatelé Jiřina Třebická
Štěpánka Ranošová
Marie Víková
Václav Kotva
Petr Rýdel
Režisér Bohuslav Cvančara

PŘEDSTAVENÍ ŘÍDÍ MARIE MINSKÁ. TEXT SLEDUJE FRANTIŠEK LABUDEK

TECHNICKY SPOLUPRACOVALI: V. PLACHÝ S KOL., B. SMETANOVÁ, S KOL., M. RYBIAŘ S KOL., J. PÁTEK, M. KUTHANOVÁ S KOL., B. NĚMEČEK S KOL., J. MAŠLOŇOVÁ S KOL.

PREMIÉRA 10. KVĚTNA 1962

VLADIMÍR MAJAKOVSKIJ - KRITICE

Sejděte se —
a s úrovní kritiky
malířů a básníků
proberte co vědět veřejnost naše chce:
proč je tak mnoho ševců — kritiků
a vůbec žádná kritika na ševce.

Do čísla přispěli: Vladimír Majakovskij, Vítězslav Nezval, Jiří Taufer. — Redakce Zdenka Charvátová, výtvarná spolupráce Otakar Schindler — Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., závod Ostrava, prov. 22, Hollarova 14.

Pramálo
 chamraď
 utrpěla zatím.
 Práce je mnoho,
 a musí dospívat.
 Je třeba
 život
 nejdřív předělati,
 až jej předěláme —
 lze jej vyzpívat.
 Tato doba
 nesnadná je pro péra.
 Řekněte však
 všichni,
 kulhavci vy zdejší,
 kde,
 kdy,
 který velikán si vybíral
 cestu
 snazší
 a prošlapanější?
 Slovo —
 toť vojevůdce
 člověkovy síly.
 Vpřed!
 aby jak bomby
 se vzadu trhal čas.
 Aby v běhu
 poryvy větru
 rozvichřily
 a zpět rvaly
 jenom
 rozcuchaný vlas.
 Dny planety naší
 jsou veselím
 málo vybaveny.
 Je třeba však radost
 vyrvat
 z rukou příštích let.

LEDOVA SPRCHA
 (HORKÁ LÁZEN)

RĚZIE
 EVZEN NĚMEC

VÝPRAVA
 OTAKAR SCHINDLER

HUDBA
 PETR MANDEL

PREKLAD: LUBOŠ A FRIDA PISTORIOVI

ÚPRAVA TEXTU: ROSTISLAV VOLF

TEXTY PISNÍ: FRANTIŠEK HUSÁK A ROSTISLAV VOLF

HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE: JAN TOMŠÍČEK, EDUARD JAKUBCZYK

H R A J Í :

Soudruh Pobědonosikov — předseda
 Nejvyššího úřadu pro udělování povolení Jiří Čeporan
 Polja — jeho žena Milada Albinová
 Soudruh Optimistěnko — jeho sekretář Jeroným Horák
 Izák Belvedonskij — portretista, malíř
 historických obrazů, naturalista . . . Jaroslav Fukala
 Soudruh Momentálnikov — reportér . . Milan Koutný
 Mister Pont Kič — cizinec Bohuš Václav
 Soudružka Undertonová — písařka
 na stroji Ludmila Bednářová
 Defraudant Nočkin Arnošt Borovec
 Soudruh Velosipedkin —
 lehký kavalerista František Husák
 Soudruh Čudakov — vynálezce . . . Rostislav Volf
 Madame Mesaliancová — spolupracov-
 nice Všesvazové společnosti pro kul-
 turní styky s cizinou. Alena Tománková
 Soudruh Foskin }
 Soudruh Dvojkin } dělníci Václav Martinec
 Soudruh Trojkin } Václav Roštlapil
 Jiří Hasil
 Ivan Ivanovič Otakar Janda
 Biletář Adolf Minský
 Fosforeskující žena Blanka Meierová
 Žadatelé Jiřina Třebická
 Štěpánka Ranošová
 Marie Viková
 Václav Kotva
 Petr Rýdel
 Režisér Bohuslav Čvančara

PŘEDSTAVENÍ ŘÍDÍ MARIE MINSKÁ. TEXT SLEDUJE FRANTIŠEK LABUDEK

TECHNICKY SPOLUPRACOVALI: V. PLACHÝ S KOL., B. SMETA-
 NOVÁ, S KOL., M. RYBIAR S KOL., J. PÁTEK, M. KUTHANOVÁ
 S KOL., B. NĚMEČEK S KOL., J. MAŠLOŇOVÁ S KOL.